

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka komandytowa wniosła przeciwko pozwanemu (...) spółce akcyjnej w W. pozew o zapłatę kwoty 5315,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu, z tytułu pokrycia pełnych kosztów najmu pojazdu zastępczego, przechowywania pojazdu na parkingu strzeżonym oraz holowania pojazdu uszkodzonego.

Nakazem zapłaty z dnia 8 listopada 2019r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany nie uznał roszczenia, wnosił o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lutego 2019 r. miała miejsce kolizja, w wyniku której uszkodzony został pojazd T. (...) (segment D) nr rej. (...), należący do B. Z.. Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie OC pojazdu u pozwanego.

Bezsporne.

Pojazd po zdarzeniu nie nadał się do ruchu i został odholowany na parking powoda, co zleciła poszkodowana w drodze do szpitala. Powódka zapewniła, że zajmie się postępowaniem likwidacyjnym.

Dowód:

- zeznania świadka B. Z. k. 94-95.

Szkoda została zgłoszona pozwanej, przez osobę upoważnioną do tej czynności za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniu 7 lutego 2019r.

Pozwany w dniu 14 lutego 2019 r. podjął decyzję o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej. Pozwany wskazał, że ustalił wysokość odszkodowania stanowiącą ubytek wartości pojazdu poszkodowanej na kwotę 16 868,88 zł brutto. Pismo zostało doręczone poszkodowanej w drodze mailowej w dniu 27 lutego 2019r.

Również 14 lutego 2019r. w wyniku przeprowadzonej aukcji została złożona oferta zakupu wraku.

Pismem z dnia 19 lutego 2019 r. poszkodowana przesłała pozwanemu wymagane dokumenty, w tym oświadczenie o odliczeniu podatku VAT. Nadto poszkodowana poinformowała pozwanego o przechowywaniu uszkodzonego pojazdu na odpłatnym parkingu strzeżonym.

Dnia 21 lutego 2019 r. pozwany podjął decyzję o wypłacie odszkodowania w wysokości 15 291,75 zł tytułem ustalonej szkody w pojeździe. Kwota odszkodowania została wypłacona dnia 25 lutego 2019 r.

Dowód:

- zgłoszenie szkody z dnia 5 lutego 2019 r. k. 20-21, 57;

- wiadomość e-mail z dnia 7 lutego 2019 r. k. 23, 58;

- pismo z dnia 7 lutego 2019 r. k. 24;

- decyzja (...) z dnia 14 lutego 2019 r. k. 25, 69v.;

- pismo z dnia 19 lutego 2019 r. k. 26;

- decyzja (...) z dnia 21 lutego 2019 r. k. 28, 59v.;

- kalkulacja (...) k. 60-66;
- raport z aukcji k. 67-69;
- potwierdzenie przelewu z dnia 25 lutego 2019 r. k. 41;
- akta szkody, płyta DVD k. 87;
- zeznania świadka B. Z. k. 94-95.

Pozwany pismem z dnia 7 lutego 2019r. doręczonym poszkodowanej 18 lutego 2019r. poinformował ją o możliwości najmu pojazdu zastępczego, w wypożyczalni z nim współpracującej. Poszkodowana w odpowiedzi zwróciła się m.in o wskazanie daty podstawie pojazdu zastępczego oraz rodzaju samochodu, który będzie jej wynajęty. Pozwany nie udzielił poszkodowanej żądanych informacji.

Dowód:

- pismo pozwanego z 7.02.2019r., k. 26 i w aktach szkody, k. 87,
- zeznania świadka B. Z. k. 94-95.

Poszkodowana nie miała innego pojazdu, którym mogłaby zastąpić uszkodzony samochód, który nie nadawał się do ruchu z uwagi na zakres uszkodzeń.

W dniu 5 lutego 2019 r., zawarła z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego marki V. (...) (segment C) za cenę 160 zł netto za dobę. Poszkodowana najmowała ten samochód przez 28 dni, do 4 marca 2019 r.

Powódka wystawiła fakturę VAT na kwotę 5510,40 zł za najem pojazdu i 1014,75 zł za jego przechowanie w okresie od 2 lutego 2019 r. do 6 marca 2019 r. (33 dni) kiedy to poszkodowana zbyła pozostałość pojazdu oraz na kwotę 727,18 zł tytułem holowania uszkodzonego pojazdu. Strony umowy najmu ustaliły, że zapłata nastąpi poprzez przelew wierzytelności przysługującej poszkodowanej względem pozwanej.

Dowód:

- umowa najmu, k. 36;
- oświadczenie k. 39;
- OWU k. 42;
- umowa kupna-sprzedaży z dnia 6 marca 2019 r. k. 40;
- faktury VAT, k. 37, 38;
- zeznania świadka B. Z. k. 94-95.

Dnia 4 marca 2019 r. poszkodowana przelała na rzecz powódki swoją wierzytelność dotyczącą wynajmu pojazdu zastępczego, zarejestrowaną w (...) przysługującą w związku powyższym zdarzeniem, zaś dnia 6 marca 2019 r. poszkodowana przelała na rzecz powódki wierzytelności dotyczące kosztu parkowania i holowania uszkodzonego pojazdu.

Dowód:

- umowa cesji, k. 34-35.

- zawiadomienie o cesji k. 29.

Pismem z dnia 18 marca 2019 r. powódka dokonała zgłoszenia wierzytelności pozwanemu, wnosząc o zapłatę kwot:

- 5510,40 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego;

- 1014,75 zł tytułem parkowania pojazdu uszkodzonego;

- 727,18 zł tytułem kosztu holowania.

Dowód:

- pismo z dnia 18 marca 2019 r. k. 30.

Decyzją z dnia 29 marca 2019 r. pozwany przyznał odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 1937,25 zł, uznając za zasadny okres najmu 21 dni oraz stawkę w wysokości 75 zł netto.

Bezsporne.

Średnia dobową stawka za parkowanie pojazdu na terenie S. wynosiła 22,63zł. Z akt sprawy wynika, że okres parkowania pojazdu w wymiarze 33 dni był uzasadniony.

Z uwagi na zakres uszkodzeń pojazdu, holowanie było uzasadnione. Stawki za te usługi w I kwartale 2019 r. wynosiły od 200 do 500 zł w zależności od stanu pojazdu, pory dnia, położenia uszkodzonego pojazdu oraz odległości.

Średnia dobową stawka najmu pojazdu z segmentu C, w opcji bez limitu kilometrów, z pełnym zakresem ubezpieczenia, bez wykupienia udziału własnego w szkodach i przy umowie na czas nieokreślony, wynosiła 190,12 zł netto w I kwartale 2019r.

W tym czasie na rynku lokalnego wynajmu pojazdów, żadna firma nie oferowała wynajmu pojazdu z segmentu (...) (T. (...)) za stawkę 75 zł. netto, za dobę.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego M. M. k. 102-110;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione w przeważającej części.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 kc, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z § 4 art. 822 kc, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Dla przyjęcia odpowiedzialności ubezpieczyciela konieczne jest zaistnienie przesłanek odpowiedzialności, a więc zdarzenia, z którym umowa wiąże obowiązek odszkodowawczy, powstania szkody oraz związku przyczynowego między zdarzeniem sprawczym, a faktem, z którego szkoda wynika, przy czym zgodnie z art. 361 kc powinien to być adekwatny związek przyczynowy.

W sprawie niespornym był fakt odpowiedzialności pozwanego, zaistnienie zdarzenia powodującego szkodę.

Sporny był okres najmu i parkowania, wysokości stawki najmu i uchybienie przez poszkodowaną obowiązkowi minimalizacji szkody.

W pierwszej kolejności badając z urzędu legitymację procesowej powódki, ustalono, że w zakresie roszczenia za najem pojazdu zastępczego, holowanie oraz parkowanie wynika ona z przedłożonej umowy cesji oraz art. 509 kc i 510 kc.

Zdaniem sądu zarzut pozwanej w zakresie okresu najmu był zasadny jedynie w niewielkim zakresie. Pozwany wskazywał, że już w piśmie z dnia 14 lutego 2019r. poinformował poszkodowaną o charakterze szkody całkowitej. Po pierwsze jednak data decyzji nie jest w żaden sposób równoważna z datą uzyskania w tym zakresie wiedzy przez poszkodowaną czy też jego pełnomocnika. Z akt sprawy, w tym z akt szkody, nie wynika zaś kiedy decyzja ta faktycznie dotarła do poszkodowanej. Co więcej jedynym dowodem na wysłanie takich decyzji poszkodowanej była wiadomość mailowa z dnia 27 lutego 2019r. (w aktach szkody). Podobnie skoro pozwana nie wykazała czy poszkodowana przed dniem 27 lutego 2019r. dowiedziała się w sposób pewny o zaistnieniu szkody całkowitej, co mogło nastąpić wyłącznie decyzją pozwanej, to nie sposób uznać, że już od 14 lutego, należało liczyć czas na zagospodarowanie wraku. Poszkodowana również zeznając w toku postępowania wskazywała, że pozwany nie informował jej o wyniku aukcji i samodzielnie musiała uzyskać wiedzę w tym zakresie. Skoro więc poszkodowana dopiero 27 lutego powzięła taką wiadomość, to od tego dnia mogła i powinna czynić starania celem zbycia pozostałości. Trzeba przy tym zaznaczyć, że pozwany w sprzeciwie uznał za zasadny okres parkowania do 14 lutego + 7 dni, tj. łącznie 20 dni. Sąd uznał zaś za zasadny dalszy okres do 4 marca.

Niezależnie jednak od tego, nawet przy przyjęciu, że poszkodowana już w dniu 14 lutego dowiedziała się o kwalifikacji szkody, poszkodowanej przysługiwało prawo do korzystania z pojazdu zastępczego (w przypadku szkody całkowitej), co najmniej do 7 dni po rzeczywistej wypłacie pieniędzy z tytułu odszkodowania za szkodę całkowitą. Zdaniem sądu nie sposób wymuszać na poszkodowanym zdobywania czy wydatkowania własnych środków, na nabycie innego pojazdu. Byłoby to sprzeczne z funkcją jaką ma pełnić odszkodowanie. Dopiero z chwilą rzeczywistej wypłaty pieniędzy i łącznie wstępującą możliwością zbycia pozostałości uszkodzonego pojazdu, poszkodowany ma niewątpliwą możliwość nabycia innego pojazdu. Na taki okres nie ma również wpływu zasadna minimalizacja szkody przez poszkodowanego. Nie można bowiem jej rozumieć jako obowiązku częściowego ponoszenia ciężaru związanego z odszkodowaniem, poprzez choćby tylko tymczasowe wydatkowanie własnych środków na naprawę szkody. Obowiązek ten nie może się bowiem wiązać z nałożeniem na poszkodowanego ciężaru ponoszenia kosztów związanych ze szkodą. W rozpoznawanej sprawie, pozwany wypłacił odszkodowanie 25 lutego 2019 r., a więc zdaniem sądu od tego czasu poszkodowana miała co najmniej 7 dni na nabycie nowego pojazdu i możliwość korzystania z pojazdu zastępczego. Tym samym najem trwający do 4 marca 2019r. nie był bezzasadnie przedłużony.

Podobnie uznano, że nie można uznać za przedłużonego okresu parkowania do 6 marca. Po pierwsze jak już wyżej wskazano poszkodowana dopiero 27 lutego dowiedziała się o szkodzie całkowitej, więc od tego dnia była zobowiązana do podjęcia działań celem zagospodarowania wraku. Po drugie jak wynikało z niekwestionowanych zeznań poszkodowanej, pozwany nie poinformował jej o wyniku aukcji. Samodzielnie musiała zasięgać tych informacji i poszukiwać nabywcy. Tym samym 7 dni na zbycie wraku po uzyskaniu informacji i o kwalifikacji szkody, nie mogło być uznane za czas nadmierny.

Za zasadny zaś uznano zarzut pozwanego w zakresie terminu zgłoszenia szkody. Istotnie poszkodowana reprezentowana przez pełnomocnika, skoro już od 5 lutego potrzebowała pojazdu zastępczego, zaś szkoda miała miejsce 2 lutego, to zgłoszenie szkody 7 lutego uznano za zbyt późne. Konsekwencją bowiem zgłoszenia szkody 5 dnia po wypadku, było uniemożliwienie pozwanej szybszego przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego, a przez to ograniczenia czasu najmu. Trzeba przy tym zaznaczyć, że mimo, iż poszkodowana po wypadku trafiła do szpitala, to była na tyle świadoma swoich spraw, że jeszcze z karetki była w stanie załatwić holowanie pojazdu i obsługę ze strony powoda. Tym bardziej więc możliwe było wcześniejsze zgłoszenie szkody.

W tym miejscu należy odnieść się również do zarzutu braku potrzeby korzystania z pojazdu zastępczego przez pierwsze 2 tygodnie z uwagi na stan zdrowia poszkodowanej. Jak zeznawała poszkodowana, mimo, iż istotnie osobiście nie

korzystała z tego pojazdu przez pierwszy okres, to był on niezbędny gdyż musiała udostępnić go swojej mamie, zajmującej się za nią, sprawami życia codziennego, w tym przewożeniem dziecka, czy poszkodowanej do lekarza. Tym samym uznano, że na konieczność najmu od jego początku, nie miał wpływu brak możliwości osobistego kierowania pojazdem.

Pozwana kwestionowała również wysokości stawki najmu wskazując przede wszystkim, że poszkodowana powinna minimalizować szkodę, a miała taką możliwość, najmując pojazd zastępczy za stawkę 75 zł netto. Była to bowiem cena oferowana przez przedsiębiorcę współpracującego z pozwanym. W tym zakresie zarzut okazał się niezasadny, gdyż z zeznań poszkodowanej, jak i dokumentów załączonych do akt sprawy, wynikało, że poszkodowana otrzymała propozycję zorganizowania najmu pojazdu zastępczego (dopiero 18 lutego), jednakże w odpowiedzi na nią zwróciła się o wskazania rodzaju pojazdu oraz daty i miejsca w którym zostanie podstawiony. Pozwany nie udzielił jednak poszkodowanej takich informacji, a tym samym nie wykazał możliwości niezwłocznego najmu pojazdu i rzeczywistej woli w tym zakresie.

Na okoliczność wysokości ceny najmu, dopuszczono dowód z opinii biegłego. W tym zakresie nie była kwestionowana przez strony, a jej ustalenia nie nastroczały logicznych wątpliwości. Na tej podstawie ustalono, że cena za jaką poszkodowana najęła pojazd zastępczy – 160 zł netto – w żaden sposób nie przekraczała stawek obowiązujących na lokalnym rynku, w danej klasie pojazdów. Uznano więc, że poszkodowana mogła zasadnie nająć pojazd od powódki na warunkach wynikających z umowy, co nie zwiększyło szkody.

W zakresie kosztu holowania przede wszystkim ustalono, że nie był on kwestionowany przez pozwanego, tym samym zasądzono go w całości. Dodatkowo w oparciu o opinię biegłego uznano, że był zasadny. Przede wszystkim holowanie odbywało się poza miastem, zaś pojazd był na tyle uszkodzony, że dodatkowy koszt mógł być naliczony za trudności w załadunku.

Natomiast w zakresie dobowej stawki usługi parowania uznano, że powód wykazał ją do wysokości 22,63 zł, gdyż w takiej wysokości mogła być uznana za rynkową, zgodnie z opinią biegłego.

Mając na uwadze powyższe zasądzono łączną kwotę 4825,28 zł, na którą składają się kwoty: 746,79 zł tytułem uzasadnionego kosztu parkowania pojazdu uszkodzonego, stanowiąca iloczyn dni parkowania i stawki ustalonej przez biegłego (33 x 22,63 zł), kwota 3179,55 zł (26 dni x 160 zł + Vat = 5116,80 zł – 1937,25 zł wypłacone przez pozwanego). Oraz niekwestionowany koszt holowania pojazdu uszkodzonego 727,18 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c, uznając za zasadne ich naliczenia od 18 kwietnia 2019 r., kiedy to przy prawidłowej ocenie postępowania likwidacyjnego, było możliwe zaspokojenie roszczeń powoda.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c. uznając, że powód wygrał sprawę w 90 %. Łącznie koszty powoda wyniosły 3083 zł, w tym 266 zł opłaty od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 1800 zł wynagrodzenia pełnomocnika oraz 1000 zł kosztu sporządzenia opinii. Z czego 90% to 2774,70 zł Koszty pozwanego łącznie to kwota 1800 zł wynagrodzenie pełnomocnika – z czego 10 % to 180 zł. Po wzajemnej kompensacie orzeczono jak w pkt III.

Do rozliczenia pozostały koszty sądowe w kwocie 231,60 zł, gdyż pobrano jedynie 1000 zł zaliczki, zaś wynagrodzenie biegłego wynosiło 1231,60 zł. Mając na uwadze to, jak strony utrzymały się w żądaniach, należało orzec, jak w pkt. IV. i V. wyroku.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)